

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5011/2019
29.01.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

рховни касациони суд, у већу састављеном од судија Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац и Бранка Станића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Срђан Алексић адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство одбране, Београд, коју заступа Војно правобранилаштво из Београда, ради утврђења дискриминације, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3270/2019 од 28.08.2019. године, у седници већа одржаној дана 29.01.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3270/2019 од 28.08.2019. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Суботици П број 343/18 од 27.03.2019. године, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је Закључком Владе Републике Србије број 401-161/2008 од 17.01.2008. године којим су дозвољена средства ради исплате новчане помоћи ратним војним резервистима са пребивалиштем на територији седам неразвијених општина (Куршумлија, Блаце, Бојник, Лебане, Житорађа, Дољевац и Прокупље), повређено начело једнаких права и обавеза, чиме је извршена дискриминација на основу пребивалишта тужиоца а које није наведено у Закључку Владе Републике Србије број 401-161/2008 од 17.01.2008. године. Тужилац је обавезан да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 6.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности па до коначне исплате.

Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Гж 3270/2019 од 28.08.2019. године одбио жалбу тужиоца и потврдио пресуду Вишег суда у Суботици П број 343/18 од 27.03.2019. године. Одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу 408. ЗПП Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, а нема ни других битних повреда одредаба парничног поступка из наведене законске одредбе која би могла представљати основ за уважавање ревизије тужиоца.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је био на редовном одслужењу војног рока у периоду од 30.09.1998. године до 29.09.1999. године када је мобилисан за учешће у рату у периоду од 24.03.1999. године до 25.06.1999. године. У то време је био стациониран у Прокупљу. Није добијао никакве дневнице за време учешћа у рату, нити је тужио Републику Србију за исплату дневница и накнаду штете због дискриминације. Споразумом између Владе Републике Србије и штрајкачког одбора ратних војних резервиста из неразвијених седам општина од 11.01.2008. године регулисана је исплата помоћи наведеним неразвијеним општинама у укупном износу од 2 милијарде динара. Споразумом је утврђено је да је јединствени критеријум за стицање права на добијање помоћи достављање правноснажне пресуде донете на основу одрицања од тужбеног захтева поднетих од стране ратних војних резервиста из наведених општина пред надлежним судовима против Републике Србије по основу исплате накнада и да се као критеријум узима време проведено на ратишту, а то је максимално 78 дана. Закључком Владе Републике Србије од 17.01.2008. године бр. 401-161/2008 утврђено је да се прихвата информација о потреби обезбеђивања средстава остварених у поступку приватизације за исплату помоћи неразвијеним општинама а које је саставни део тог Закључка и да се део средстава остварених у поступку приватизације из 2007. године у износу од 2 милијарде динара преноси у шест месечних рата почев од јануара 2008. године на посебне рачуне наведених неразвијених општина уз навођење новчаних износа за сваку општину појединачно у износима наведеним ближе у тачки 2. Закључка. Тачком 5. Закључка предвиђено је да ће право на добијање новчане помоћи стећи сваки ратни војни резервиста из наведених општина који достави правноснажну пресуду донету на основу одрицања од тужбеног захтева пред надлежним судовима против Републике Србије ради исплате накнаде, као и писмену изјаву да нема даљих потраживања по овом основу према Републици Србији. Тужилац у овој парници тврди да је на поменути начин у односу на њега повређено начело једнаких права и обавеза и извршена дискриминација на основу пребивалишта ратних војних резервиста.

Код овако утврђеног чињеничног стања правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили захтев тужиоца за утврђење дискриминаторског понашања.

Према члану 14. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода уживање права и слобода предвиђених у овој конвенцији обезбеђује се без

дискриминације по било ком основу као што су пол, раса, боја коже, вероисповест, политичко или друго мишљење, национално или социјално порекло, повезаност са неком националном мањином, имовина, рођење или други статус.

Чланом 296. Закона о војсци Југославије („Службени лист СРЈ“ број 43/94... 74/99) било је прописано служење војног рока у трајању од 12 месеци, док је чланом 215. истог закона прописано да резервни састав војске чине војни обвезници који су служили војни рок и друга лица.

Имајући у виду да је тужилац за време ратних дејстава био на редовном одслужењу војног рока и да није имао својство ратног војног резерviste, то исти није могао бити Закључком Владе РС (који се односи на резерviste из седам неразвијених општина) дискриминисан како то правилно закључују нижестепени судови. Ово из разлога што тачком 5. Закључка Владе РС од 17.01.2008. године право на добијање новчане помоћи има сваки ратни војни резерvista под условима који су прописани ближе тим Закључком. Осим тога Закон о војсци Југославије предвиђа две категорије припадника оружаних снага, а то је стални састав у које убраја војнике на служењу војног рока и резервни састав у које убраја резервне војне обвезнике.

Из цитираних одредби које су важиле у време када је донет спорни Закључак Влада Републике Србије, произилази да се лице на редовном одслужењу војног рока не може изједначити са лицем које је у резервном саставу војске. Како се Закључак Владе Републике Србије односи на лица у резервном саставу, односно на тзв. ратне војне резерviste, тужилац који је у време ратних дејстава био војник на редовном одслужењу војног рока, није могао бити дискриминисан Закључком Владе Републике Србије, па његово лично својство пребивалишта није било од утицаја на утврђење постојања дискриминаторског понашања, нити се на њега односи Закључак Владе Републике Србије. Закључак Владе РС односи се на војне резерviste из поменутих седам неразвијених општина, али не и на активна војна лица, на војнике на одслужењу редовног војног рока, као ни на професионалне војнике због чега није било неједнаког поступања према тужиоцу.

Како се и осталим наводима ревизије не доводи у сумњу правилност побијане одлуке Врховни касациони суд је на основу члана 414. ЗПП одлучио као у изреци.

Председник већа - судија
Звездана Лутовац,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић